

Εχτές εκεί που πήγαινα τον τόπο να θαυμάσω
ακούω μια γλυκολαλιά, γυρνάω και το βλέπω
Σ' ένα δεντράκι μοναχό, πουλάκι ήταν κρυμμένο
κι από τον φόβο έτρεμε, σαν φύλλο, το καημένο.

Με τη φωνή του τραγουδά, μια ιστορία λέει,
για τον πόνο, τον καημό, ζεύγους δυστυχισμένου.
Και αρχινά να τραγουδά, την ιστορία κελαηδά.

Θεριό κακό, θεριό σκληρό ήτανε το γιοφύρι,
που όλη τη μέρα χτίζονταν, το βράδυ εγκρεμιζόταν.
Ψυχή ήθελε στα σπλάχνα του, γι' αυτό γίνονταν όλα,
ζητούσε μέσα να χτιστεί μια νεαρή κοπέλα,
του δόλιου πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα.

Για το καλό του τόπου του έπρεπε να το κάνει,
πιάνει και στέλνει μήνυμα στην όμορφη κυρά του
να έρθει, σαν σε ραντεβού, να την- ε -δει λιγάκι.
Σαν έφτασε το μήνυμα, πετάρισε η καρδιά της,
χτενίστηκε, στολίστηκε, έβαλε τα καλά της.
Ήτανε πολύ όμορφη και τη ζηλεύαν ούλοι.
Γι' αυτό την ζητάε το θεριό, στα σπλάχνα του για νά μπει.

Μα η καρδιά του άντρα της από αγάπη λιώνει,
ευθύς το μετανόησε και τρέχει να προλάβει
Και βλέπει τη γυναίκα του στην τρύπα να την έχουν,
να της μιλούν, να της γελούν και να την καλοπιάνουν.
Της δείχνουνε την τρύπα αυτοί, τάχα πολύ θλιμμένοι,
γιατί έχουνε πολλές δουλειές και δεν τις προλαβαίνουν,
για να κατέβουν εκεί δα, να ψάξουν για την βέρα,
που 'χασε, τάχα, ο άντρας της κι είναι βαργωμισμένος.

Μα η βέρα ήταν του γάμου της, για γρουσουζιά το είχε
στις πέτρες μέσα να χαθεί, να μη στεριώσει ο γάμος.
Και μπαίνει μες στην τρύπα ευθύς, κακό μεγάλο ενίγη,
Ορμά κι ο πρωτομάστορας και ρίχνεται κι εκείνος.
Τον έσπρωξαν; Εγλίστησε; Μονάχος μέσα πέφτει;
Κανείς ποτέ δε θα το πει, κανείς δε θα το μάθει.

Μα ένα πουλάκι ήταν εκεί και είδε όλα όσα γίναν,
μιλιά δεν έχει να τα πει, δεν το καταλαβαίνουν.
Μα όποιος μπορεί κελαηδισμό πουλιού να καταλάβει
κι ακούσει απ' το μικρό πουλί όσα στ' αλήθεια εγίναν,
καθώς περνά απ' του γιοφυριού θανατερό το τόξο
την ίδια μοίρα θε να βρει, εκεί για πάντα θα θαφτεί.

Γεωργία Γουρλά, Α' λυκείου